

20-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - স্মৃতিৰ যাত্ৰাত সময় দি থাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ থাকিব, সকলোৰে পৰা মমত্ব নোহোৱা হৈ যাব, পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ (মালা) হৈ যাবা"

***প্ৰশ্ন:-** গড ফাদাৰৰ (ঈশ্বৰ পিতা) দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলে কোন দুটি শব্দৰ পাঠ পঢ়া? সেই শব্দ দুটিত কি বহস্য অন্তৰ্গত হৈ আছে?

***উত্তৰ:-**গড ফাদাৰে তোমালোকক ইমানেই পঢ়ায় যে - হে আত্মাসকল, "শৰীৰৰ ভাব ত্যাগ কৰা" আৰু "মোক স্মৰণ কৰা" - এই দুটি শব্দৰ পাঠ এই বাবেই পঢ়োৱা হয় কিয়নো এতিয়া তোমালোকে এই পুৰণি দুনিয়াত পুৰণি ছাল (বেশ) ল'ব নালাগে। তোমালোক নতুন দুনিয়ালৈ যাব লাগিব। মই তোমালোকক লগত লৈ যাবলৈ আহিছো সেইবাবে দেহসহিত সকলো পাহৰি যোৱা।

***গীত:-** তুমিয়েই মাতা, পিতাও তুমিয়েই.... (তুমহী হ' মাতা, পিতা তুমহী হ'....)

ওঁম্ শান্তি। শালিগ্ৰাম সন্তানসকলে জানে যে কোনো মনুষ্যৰ দ্বাৰা আমি শাস্ত্ৰ নুশুনো। ইয়াক সৎসংগ বুলি কোৱা নহয়, অধ্যয়ন বুলি কোৱা হয়। যদি মনুষ্যক সোধা হয় (তেওঁলোকে) ক'ব যে আমি সৎসংগলৈ যাওঁ বা ক'ব যে আমি কলেজলৈ যাওঁ। এইটো জানা সৎসংগত সাধু, সন্ত, বিদ্বান আদি শূনাওঁতা থাকিব। স্কুলতো মনুষ্য টিচাৰ (শিক্ষক), প্ৰফেছৰ (অধ্যাপক) আদি থাকিব, ইয়াত মনুষ্য নাই। এওঁ হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) আত্মিক পিতা, যাক কোৱা হয় - তুমিৰ মাতৃ পিতা..... (তুলিয়েই মাতা, পিতা...) এই মহিমা দেৱতাসকলৰো নহয়, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো নহয়। এই মহিমা হৈছে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। এতিয়া সন্তানসকলে জানে যে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই এই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা (পাৰ্ট) পালন কৰি আছে। এই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে আন কোনেও ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী সকলক পঢ়াব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাকো জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহ'ব। এওঁক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হ'ব, জ্ঞান সাগৰ বুলি এজন নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই কোৱা হয়। তেৱেঁই পতিতক পাৱন কৰোঁতা কিয়নো জ্ঞান সাগৰৰ দ্বাৰাইহে সৎগতি পোৱা যায়। এয়া হৈছে নতুন কথা। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি (গীতাকেই) খণ্ডন কৰি দিছে। এতিয়া মনুষ্যই কেনেকৈ জানিব যে নলেজফুল (জ্ঞান সাগৰ) পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি নলেজ (জ্ঞান) দিয়েহি। এয়া মনুষ্যই পাহৰি যায়। এনেকুৱা নহয় যে শাস্ত্ৰ আদি দ্বাপৰৰ আদিতো ৰচনা কৰা হয়। নহয়, বুজোৱা হয় প্ৰথমতে পিতাৰ চিত্ৰ, মন্দিৰ আদি নিৰ্মাণ কৰে, যাৰ দ্বাৰা ভক্তিৰ আৰম্ভণি হয়। ভক্তিও বহু সময় ধৰি পৰমাত্মাৰেই হ'ব লাগে কাৰণ তেওঁ উচ্চতকৈও উচ্চ। তেওঁৰ পূজা প্ৰথমতে আৰম্ভ হয়। পূজাৰ লায়ক এজনেই শিৱ। এনে নহয় যে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ বা জগত অম্বা, জগত পিতা পূজাৰ লায়ক হয়। এই সকলোকে পূজ্য বনাওতা এজনেই পিতা। তেওঁৰ ভক্তিও নিশ্চয় অধিক হ'ব। এওঁতো (ব্ৰহ্মা) একোৱেই নহয়। এওঁৰ শৰীৰত পৰমপিতা পৰমাত্মা নাহিলে এওঁৰ কি পূজা হ'ব? সকলোকে সৎগতি দিওঁতা এজনেই পিতা। এয়া বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। ভক্তি কেনেকৈ আৰম্ভ হ'ব? শিৱবাবাইতো বিচাৰ সাগৰ মন্থন নকৰে। সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। সৰস্বতী, যি ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী, তেৱোঁ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে এজন, যদি তেওঁ নাহে তেন্তে দুনিয়া খনক পতিতৰ পৰা পাৱন কোনে কৰিব? মনুষ্য মাত্ৰই পতিত। এতিয়া শিৱবাবা নাহিলে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ কোনে দিব?

নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নহ'লে বিজয়মালাত আহিব নোৱাৰিব। সুপুত্ৰ সদায় ডিঙিৰ হাৰ (মালা) হয়। পিতাও আনন্দিত হয় - এইজন সন্তান সুপুত্ৰ, আজ্ঞাকাৰী। অনেক মাক-পিতা আছে যাৰ 12-14 সন্তানো থাকে, যাৰ ভিতৰত কোনোবাজন কুপুত্ৰ, কোনোবাজন সুপুত্ৰও হয়। পতিত পাৰন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও পতিতসকলক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা গঙ্গা নদীৰ পাৰতো গঙ্গাৰ মন্দিৰ আছে। গতিকে বুজিব লাগে এই গঙ্গানো আকৌ কোন? ই কোনো শক্তি নেকি, যাৰ দ্বাৰা পতিতৰ পৰা পাৰন হয় বা পানীৰ দ্বাৰা পাৰন হৈ যায়? পিতাই কয় যে গঙ্গা পতিত পাৰনী নহয়। যোগ অবিহনে কোনো পাৰন হ'ব নোৱাৰে, সেইবাবে তোমালোকে কোনো গঙ্গা স্নান কৰিব নালাগে। যোগৰ অৰ্থ হৈছে স্মৃতি। বুদ্ধিৰ যোগ লগাব লাগে। তেওঁলোকেতো অনেক যোগ আসন কৰে। অনেক প্ৰকাৰৰ হঠযোগ কৰে, সেইবোৰক যোগ বুলি কোৱা নহয়। মাতা-অবলাসকলে অবলা হঠযোগৰ বিষয়েনো কি জানে?

মনুষ্যই স্কুলত পঢ়ে, তাত হেঁচা-ঠেলা কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাথাকে। কোনোবা নহয় কোনোবা পৰীক্ষা পাছ (উত্তীৰ্ণ) কৰে। তেওঁলোকে জানে এইটো পৰীক্ষা পাছ কৰি এনে হ'ম। ইয়াতো তোমালোকে জানা - এয়াও পৰীক্ষা, গড ফাদাৰে পঢ়ায়। তেওঁ হৈছে পতিত পাৰন। তোমালোকৰ হৈছে গড ফাদাৰলী ষ্টুডেন্ট লাইফ (ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী জীৱন)। পিতাই পতিতৰ পৰা পাৰন কেনেকৈ কৰে? কোৱা হয় - হে আত্মাসকল, এই শৰীৰৰ ভাব ত্যাগ কৰা। এই পুৰণা শৰীৰ এৰিব লাগিব। প্ৰথমতে তোমালোকৰ শৰীৰ বগা আছিল, এতিয়া আইৰন এজেড (লৌহ যুগৰ) হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোকে নতুন ছাল (বেশ) ইয়াত ল'ব নালাগে কিয়নো ইয়াত 5 তত্বই তমোপ্ৰধান। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ লগত লৈ যাম। কল্পৰ আগতেও লৈ গৈছিলোঁ। মই কালৰো কাল হওঁ। সকলোকে উভতাই লৈ যাম। পুনৰ তোমালোকক অমৰপুৰীলৈ পঠিয়াই দিম। এইখন হ'ল মৃত্যুলোক, ছিঃ ছিঃ লেতেৰা দুনিয়া, সেই কাৰণে সংময়ুগৰ 100 বছৰ লাগে। বাকী প্ৰতিটো যুগ 1250 বছৰৰ হয়। এই অন্তিমৰ সংগম যুগৰ আয়ুস বহুত চুটি। যেনেকৈ ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি চুটি হয় তেনেকৈ সংগম যুগৰ আয়ুসো কম হয়। পুনৰ এই দুনিয়া শেষ হৈ যাব, গতিকে নতুন মহল আদি নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। তালৈ প্ৰথমে শ্ৰীকৃষ্ণ আহে। তেওঁ মহল বনোৱাৰ বাবে তেওঁ বৰ চৌখিন। কোনোৱা বহুত চৌখিন আছিল নহয় জানো যিয়ে সোমনাথ মন্দিৰ সজাইছিল। বিৰলাও চৌখিন, কিমান ভাল মন্দিৰ সজাইছে! প্ৰথম নম্বৰত পূজ্য হৈছে শিৱবাবা, তাৰ পিছত ভক্তি মাৰ্গতো প্ৰথমে সোমনাথৰ মন্দিৰ সজা হয়। সেয়াও অলপ সময়ৰ পিছত তৈয়াৰ কৰিছিল। তাৰ পিছত পূজা আৰম্ভ হয়। এতিয়াতো ঘোৰ অন্ধকাৰ। ৰাতি পুৰা হৈ আকৌ দিন হ'ব।

পিতাই কয় - মই ৰাতি আৰু দিনৰ মাজৰ সময়চোৱাত আহোঁ। মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ কথাও আছে। লিখা আছে যে যাদৱৰ পেটৰ পৰা সেইবোৰ বস্তু ওলাল যাৰ দ্বাৰা গোটেই কূলৰে বিনাশ হ'ল। তোমালোকে দেখি আছা সঁচাকৈ বিনাশৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলি আছে। বুজিও পায় কোনোৱা প্ৰেৰিত কৰোঁতা আছে। দুয়ো পক্ষই বিনাশৰ বাবে বোমা বনাই থৈছে। বিপদো আহিব। তোমালোকেতো প্ৰত্যক্ষ ভাবে দেখি আছা - স্থাপনাও হৈ আছে, বিনাশো সন্মুখত আছে। ধৰি লোৱা কোনোবাই বিনাশ দেখা নাই, ভাল কথা, বৈকুণ্ঠ খনটো দেখিছা। ভাল কৈ পঢ়ি পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। তোমালোকক সাক্ষাৰ জনে নপঢ়াই। শাস্ত্ৰ আদিৰ কোনো কথা নাই। এয়াটো জ্ঞান সাগৰে স্বয়ং পঢ়ায়। তোমালোকে নিজকে দেহী (আত্মা) বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। ভগৱানুবাচ - নিজৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কয়, মই তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত আহোঁ। যি সকল মোৰ সন্তান হয় তাৰ মাজত কোনোবা সুপুত্ৰ আৰু কোনোবা কুপুত্ৰ। সুপুত্ৰসকলৰহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ অধিকাৰ আছে। সংশয় বুদ্ধিৰ সকলক কুপুত্ৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। তেওঁলোক পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি প্ৰজালৈ গুচি যায়। সুপুত্ৰসকলে ৰাজত্ব কৰিব।

তেওঁলোকে পিতাক মৰম কৰে, পিতাইও তেওঁলোকক মৰম কৰে। গোৱাও হয় - তোমাৰ ওপৰত বলি যাম, অৰ্পণ হ'ম। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে মই তোমালোকক সহায় কৰিম। সন্তানে সাহস কৰিলে খোদাই সহায় কৰে। অন্য সকলোৰে পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই এজনৰ লগত সংযোগ কৰিব লাগে। তোমালোকে কোৱা আমি বাবাৰ হওঁ। এই সকলোবোৰ বাবাৰ হয়। বাবাক আমি কখপন (মূল্যহীন বস্তু) দিওঁ আৰু তাৰ প্ৰতিদানত স্বৰ্গৰ বেহদৰ বাদশ্বাহী লওঁ। এই পুৰণা দেহৰ প্ৰতি আমাৰ মমত্ব নাই। এয়াতো তমোপ্ৰধান ৰুগীয়া শৰীৰ। আমাৰ ওচৰত আৰু কি আছে? যেতিয়া মনুষ্য মৰে, সকলো পৰিত্যক্ত হৈ যায়। তেওঁৰ সকলোবোৰ আকৌ কৰনীঘোৰক (ব্ৰাহ্মণ) দিয়ে। আমি সকলো আপোনাক দিওঁ। মমত্ব আঁতৰাবলৈ আমি নিৰন্তৰ বাবাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰো। মায়াই আকৌ বিঘ্ন আনে সেই কাৰণে ক্ৰমান্বয়ে যিমানৈ মোৰ স্মৃতিত সময় দি থাকিব সিমানৈ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তেৱেঁই মোৰ ডিঙিৰ মালা হ'ব। কিমান সহজকৈ বুজায়। পিতাই বুজায় - এই ৰথখনো ড্ৰামা অনুসৰি মোৰ বাবে নিৰ্ধাৰিত কৰি থোৱা আছে। অন্য কাৰোৰে শৰীৰত মই আহিব নোৱাৰো। তোমালোকেও কোৱা - বাবা কল্পৰ আগতেও আমি আপোনাৰ লগত এইটো ঘৰতে, এই সাজ পোছাকেৰে লগ পাইছিলোঁ আৰু আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছিলোঁ। গতিকে কিমান সহজ হয়।

পিতাই কয় - মাথো মোক স্মৰণ কৰা আৰু কোনো ফালে যাতে বুদ্ধি নাযায়। মনত ৰাখিবা - অন্ত কালত যিয়ে পুত্ৰক স্মৰণ কৰে, যদি কৰোৱাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া আকৌ তাতে জন্ম ল'বলগীয়া হ'ব। ক'তোতে মমত্ব থাকিব নালাগে। অন্ত কালত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে..... পিতা আহে পতিতক পাৱন বনাবলৈ, তেওঁৰ কিমান মহিমা কৰে। একৌঅংকাৰ... ..তেওঁৰ এটাই নাম। তেওঁ অন্য শৰীৰ নাপায়েই যে নাম সলনি হ'ব। তোমালোকেতো ৪৪ জন্ম লোৱা আৰু ৪৪ নাম পোৱা। পিতাৰ মহিমাত গায় - নিৰ্ভয়, নিৰ্বেৰী, অকালমুৰ্ত... তেৱেঁই কালৰো কাল, তেওঁক কালে খাব নোৱাৰে। মই সকলোকে মুক্তিধামলৈ লৈ যাওঁ। নিৰ্বেৰী, মোৰ কাৰোৱেই লগত বেৰ (শত্ৰু ভাব) নাই। অকাল মুৰ্ত, অযোনি, মই জন্ম মৰণত নাহো। তেওঁৰ কিমান মহিমা গোৱা হয়। গায়নো কৰা হয় - দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা.... কলিযুগৰ দুখ দূৰ কৰে। সত্যযুগৰ সুখ দিয়ে। সন্তানসকলে জানে ভাৰতত সত্যযুগত জীৱন মুক্তি আছিল। বাকী সকলো আত্মা শান্তিধামত আছিল, মনত পৰে নহয় নে! গতিকে নিশ্চয় পিতা যেতিয়া সংগম যুগত আহে, তেতিয়া সকলোকে শান্তিধামলৈ লৈ যায় আৰু তোমালোকক সুখধামলৈ পঠিয়াই দিয়ে। কিমান সহজ কথা। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে ইয়াৰ পৰা বাহিৰ হোৱাৰ লগে লগে সকলো পাহৰাই দিয়ে। যেনেকৈ গৰ্ভ জেলত ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা তোমালোকক শান্তি দিয়াওঁ, ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰা যে মই ক্ষমা বিচাৰিছো পুনৰ এনেকুৱা পাপ নকৰো। বাহিৰলৈ ওলাই অহাৰ পিছত পুনৰ পাপ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। এইখন হৈছেই মায়াৰ ৰাজ্য। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে মায়া নাথাকে। তাতটো সুখেই সুখ থাকে। এতিয়া তোমালোকে পঢ়ি আছা। ইয়াত ঘৰ বাৰী এৰাৰ কথা নাই।

পিতাই কয় - দেহ সহিত সকলো পাহৰি যোৱা। তোমালোকৰ এইয়া হৈছে বেহদৰ সন্যাস। সেই সন্যাসীসকলৰ হৈছে হদৰ সন্যাস। জঙ্গললৈ গৈ পুনৰ ঘূৰি আহে চহৰলৈ। কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ নাম ৰাখে। পিতাই কয় - মই কিমান সহজকৈ বুজাও। কিমান বুঢ়ী মাতা আছে, কয় - আমাৰ ধাৰণা নহয়। ঠিক আছে, এইয়াটো জানা যে পৰমাত্মাই পঢ়ায়? তেওঁ কয় - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। ইয়াততো কোনো কষ্ট নাই। এতিয়া আমি ৪৪ৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ। এয়া হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰ। আত্মাই চক্ৰৰ দৰ্শন কৰে। ইয়াতেই নিৰোগী কায়া তৈয়াৰ হয়। চক্ৰক জানিলে তোমালোকে উচ্চ পদ পাবা সেয়েহে বাবাই কয় - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। কিমান সহজকৈ বুজায়! সহজ স্মৰণ, সহজ সৃষ্টি চক্ৰ, কোনো কঠিনতা নাই। এয়া হৈছে সাঁচা উপাৰ্জন। বাকী সকলো ধন-সম্পত্তি শেষ হৈ যাব, সকলো পৰিত্যক্ত হৈ যাব।

সাগৰে উথল-পুথল কৰিব। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো আহিব। ভাৰত সঁচাখণ্ড আছিল, অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। ভাৰত হৈছে শিৱবাবাৰ জন্ম ভূমি। মহানৰো মহান তীৰ্থ স্থান। ভাৰততেই কিমান সুন্দৰ সোমনাথ মন্দিৰ সজা আছে! এতিয়াতো অনেক সজাইছে।

বাবাই কয় এই সময়ত বিবাহ একেবাৰে সৰ্বনশীয়া। শিৱ বাবাৰ লগত বিবাহ মানে পুৰা সাফল্যমণ্ডিত হোৱা। শিৱবাবা প্ৰেমিকো হয়, স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিয়ে। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা, জানা যে আমি ইয়াত নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হ'ম। এনেকুৱা নহয় যে পুৰুষ গৈ পুৰুষেই হ'ব। সলনি হৈ থাকে। কোনো চোলা পুৰুষৰ, কোনো নাৰীৰ। তাৰ পিছত কেনেকৈ সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতা আহে - সেয়াও বুজোৱা হৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানক জ্ঞান সাগৰ গড় ফাদাৰে পঢ়ায়। মনুষ্যতো পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হ'ব নোৱাৰে। পিতা আৰু শিক্ষক হ'ব পাৰে, গুৰু হ'ব নোৱাৰে। তথাপি সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ শিক্ষা। ইয়াততো পিতাই একেবাৰে স্বৰ্গৰ মালিক বনাই দিয়ে। কিবা কথা বুজি নাপালে হাজাৰ বাৰ সুধি লোৱা। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) আজ্ঞাকাৰী সুপুত্ৰ হৈ বিজয় মালাত আহিব লাগে। পিতাক নিজৰ কথপন (মূল্যহীন বস্তু) দি, বলিহাৰ হৈ, সকলোৰে পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে।
- (2) অন্তিম সময়ত যাতে এজন পিতাই স্মৃতিত থাকে তাৰ বাবে সকলোৰে পৰা বুদ্ধি যোগ আঁতৰাই নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** নিজকে পিতাৰ প্ৰতি সমৰ্পণ কৰি বুদ্ধিৰেও সমৰ্পিত হওঁতা ডবল লাইট হোৱা

নিজৰ দ্বায়িত্ব পিতাক দি, নিজকে পিতাৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰি দিয়া অৰ্থাৎ নিজৰ সকলো বোজা পিতাক দি দিয়া তেতিয়া ডবল লাইট হৈ যাবা। বুদ্ধিৰে সমৰ্পিত হৈ গ'লে অন্য কোনো কথা বুদ্ধিত নাহিব, বচ সকলো পিতাৰ, সকলো পিতাৰ মাজত আছে তেন্তে আৰু একো বাকীয়েই নাথাকিল, যেতিয়া একো বাকীয়েই নাথাকিল তেতিয়া হ'লে বুদ্ধি কলৈ যাব, মাথো এজন পিতা, এটাই স্মৃতিৰ পথ, এই পথেৰে সহজে লক্ষ্যত উপনীত হৈ যাবা।

***শ্লোগান:-** অটল আসনত বিৰাজমান হৈ, সাক্ষী দ্ৰষ্টা হৈ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰাজনেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
